

3. modul: Egészséges környezet

Marvin a Marsról

1. osztály, 1. óra, óra elején

Halkan surrog az úrhajó. Marvin kinyitja a szemét. Az ágy fölötti információs panelen a súlytalanság és az éjszaka piktogramja világít. Marvin kicipzározza a hálósákját, de ahogy kiszabadul a takaró öleléséből, lebegni kezd, és a kabin plafonjának ütközik. A zajra felébred Anya.

– Mi az, Marvin, nem tudsz aludni?

– Pisilni kell.

– Gyere, segítek, nehogy megüsd magad valamiben.

– Anya, ezt a lebegést nem lehet megszokni. Te meg olyan könnyen repülsz, mint a postadrónok a Marson.

– Ugyan már, majd te is megszokod. Na gyere!

Együtt lebegnek át a szűk folyosón, Anya szinte behajtogatja Marvint az úrhajó pici WC-fülkéjébe. Visszafelé Marvin kinéz a folyosó kör alakú ablakán.

– Látszik már a Föld? Mikor érünk végre oda?

– Innen sajnos nem látszik, de reggel megnézzük a pilótafülke képernyőjén, jó?

– Anya, mesélj még a Földről! El sem tudom képzelni, milyen lehet.

– Távolról kék, mint egy nagy, világító szem. De ahogy közelebb érünk hozzá, különválnak majd a kék tengerek és a sárga, zöld meg barna kontinensek.

– Meg vörösek is? Ugye a hegyek vörösek, mint a Marson?

– Vannak vörös hegyek, de a Földön inkább zöldek, szürkék, barnák meg fehérek, mert az oldalukat erdő fedi, az igazán magas csúcsok tetejét pedig hó.

– Élnek ott állatok is, ugye? Szeretnék végre állatokat látni...

– A szúnyogokat utálni fogod.

Ahogy Anya mindenféle földlakóról mesél, Marvinnak újra lecsukódnak a szemei. Anya gyengéden megfogja a kezét, és úgy húzza vissza a kabinba az alvó kisfiút, mint egy gyerek formájú lufit.

1. osztály, 2. óra, óra végén

Az űrrepülőtér hatalmas, beton leszállópályáját tisztára söpri a landoló űrhajó szele, zörögve menekülnek a száraz falevelek és az üres ásványvizes palackok. Szirénázva érkezik három tűzoltó, és a földi környezettől elszokott utasok szállítására kialakított orvosi kamion. Az űrhajó ajtajához lépcső gördül, az ajtó kinyílik. Marvin a szülei kezét szorongatja, és hunyorogva lép ki a nyíláson.

- Anya, nem vettünk sisakot! Meg fogunk fulladni!
- Ne aggódj, Marvin. A Földön simán tudsz lélegezni, nem kell sisak.
- Mennyi levegő! És mennyi fény!
- Hát, ez nem a vörös marsi félhomály.
- Apa segíts, nem tudok lépni!

Apa bátorítóan simogatja meg Marvin fejét.

- Mert a Föld sokkal jobban magához vonz, mint a Mars. Akár egy jó erős mágnes. Először még furcsa, de majd megerősödsz. És a Föld sokkal, de sokkal szebb, mint a Mars.
- De hát ez egy nagy, szürke sivatag! Hol vannak a havas hegyek, az erdők, meg az állatok, amikről Anya mesélt? Azt mondta, hemzsegnek az élőlények, de itt még egy szúnyog sincs! A Föld egyáltalán nem barátságos!

Közben orvosok és segítők érkeznek, lesegítik Marvint a lépcsőn. Az egyikük könnyedén az ölébe kapja, és a kamionba viszi.

Óriás – gondolja Marvin.

A kamionban mindenféle műszert csatolnak rájuk, és az orvosok rengeteg kérdést tesznek fel. Marvin szeretne kilátni, de a kamionnak nincs ablaka. Inkább elidőzik azzal, hogy a levegő illatával ismerkedik. Friss, de kicsit orvosságzagú.

Aztán a kamion megáll egy szürke, sokemeletes épület előtt. Marvin kiszáll, lábait olyan nehezen mozgatja, mintha kőcsizmát viselne. Aztán hirtelen megdermed, mert meglát valamit.

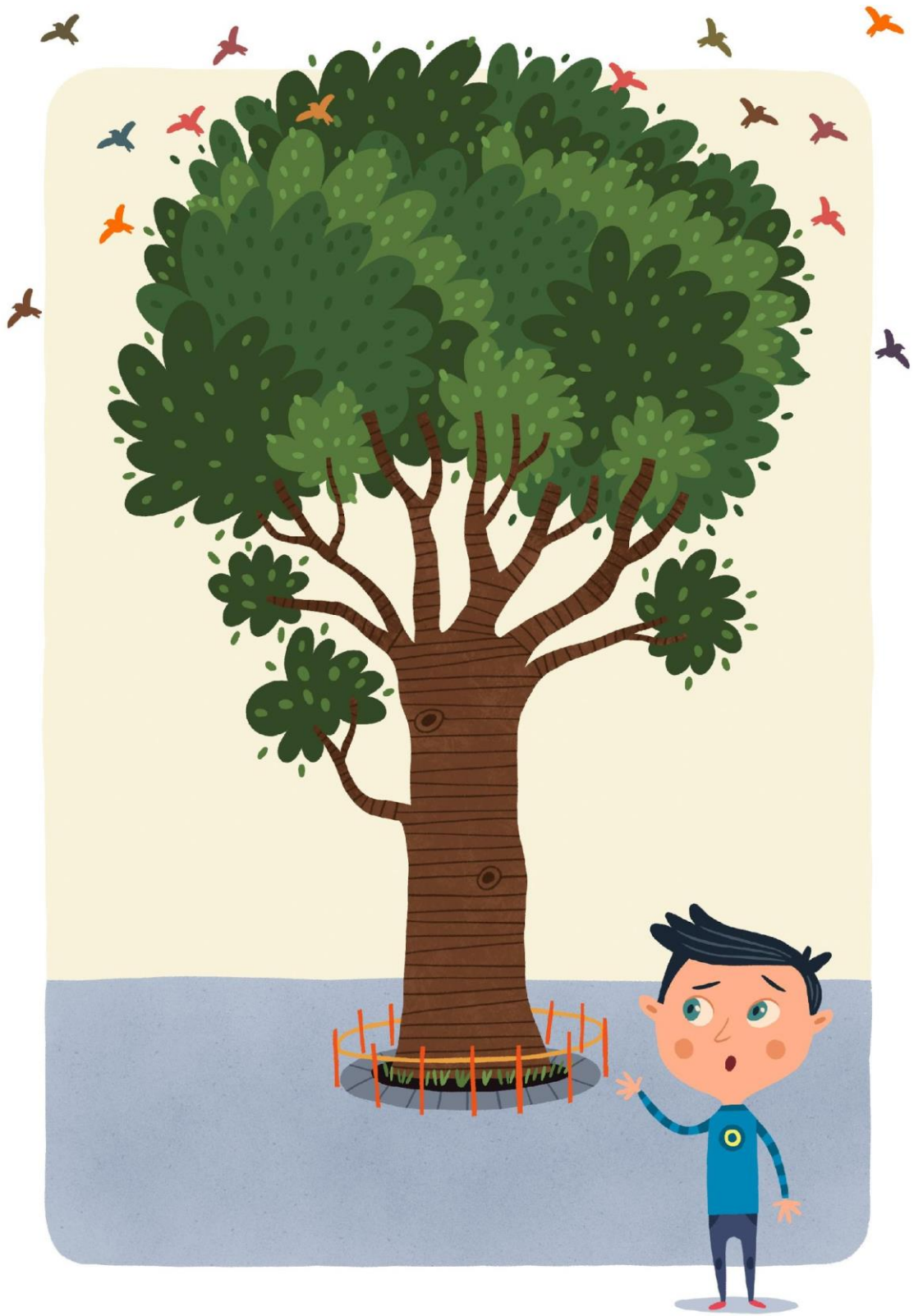
- Apa, Anya, az micsoda?
- Apa megpróbálja kitalálni, mire gondolhat Marvin.
- Az űrrepülőtér központi épülete.
- Nem, nem a házra gondolok, hanem arra ott! Ami zenél!

Anya elmosolyodik.

- Ez egy fa, és nem zenél, hanem madarak csicseregnek a lombjában.

Ahogy elhaladnak a fa alatt, Marvin tátott szájjal bámulja, ahogy a sok madár surrogva felrepül.

- Ez a legszebb dolog, amit életemben láttam. Anya, igazad volt, a Föld tényleg csodálatos.

2. osztály, 1. óra, óra elején

– Heló, Marvin. Mi újság?

Marvin felegyenesedik. Éppen az iskola melletti árokban guggol a fűben. Kornél, az osztálytársa úgy magasodik fölé, mint egy hegy. Marvin zavarában nem is tudja, mit mondjon. Előre nyújtja a kezét, a tenyerén egy imádkozó sáska ül. Kornél hátraugrik, nagy csattanással kiesik a kezéből a légpárnás gördeszka.

– A csudába, Marvin, halálra ijesztesz! Mi ez a szörny?

– Egy imádkozó sáska. Hát nem csodálatos?

– Inkább gyere ki, és menjünk haza együtt.

Marvin meglepődik. Az iskolában nem sokan barátkoznak vele, főleg nem Kornél, aki a legnépszerűbb fiú a második osztályban. Marvint mindenki furcsának tartja, amiben végül is van igazság, hiszen hatéves koráig a Marson élt. Amikor a szüleinek lejárt a küldetési ideje, visszaköltöztek a Földre.

Marvin csodálkozva kérdez vissza:

– Mármint te meg én? Ez komoly?

Kornél válasz helyett a kezét nyújtja, és kihúzza Marvint az árokból. Marvin nem is tudja, mit mondjon, ezért inkább magyarázni kezd:

– Imádom az ízeltlábúakat. Olyanok, mint a robotok, csupa szabályos kis részből állnak. Pici kockák, hengerek, gömbök. A Marson pont ilyenek voltak a postadrónok, csak azok nem rágcsáltak levelet.

– Akkor a nagymamának a Marson kéne élnie. Ott nyugodtan kertészkedhetne, nem rágnák meg az imádott növényeit a kártevők.

– A Marson nincsenek növények.

– Upsz. Tényleg.

– Kornél, kérdezhetek valamit?

– Persze, de szólíts csak Macinak. Mindenki így hív.

– Elég találó név.

– Mert kövér vagyok, mi? Te is úgy gondolod?

– Bírom a medvéket, mert egyszerre nagyok, erősek, és ha kell, szupergyorsak. Mint te a légdeszkádon. Elképesztően ügyes vagy!

– Na ja. Ez igaz. De mit akartál kérdezni?

– Csak azt, hogy miért nem a légdeszkáddal mész haza? Mindig elsuhansz mellettem, és sosem állsz meg, kivéve most. A Marson nekem is volt egy kis roverem, azzal furikáztam, de itt Anyáék nem engedik.

Kornél sóhajt.

– Hát itt van a medve elásva! Figyu, Marvin, ne haragudj, hogy ezt mondom, de tök gáz, ahogy közlekedsz. Nem figyelsz az útkereszteződéseknél, simán kilépsz az autók elé. Egyáltalán nem tartod be a szabályokat! Tömör életveszély vagy! A szüleinek összebeszéltek, és úgy gondolták, hogy mivel közel lakunk egymáshoz, majd együtt járunk haza. Így biztonságban leszel.

– Hú, ez klassz. De ha együtt megyünk, hogyan fogsz légdeszkázni?

– Itt van a medve elásva, Marvin, megint itt van! Fogalmam sincs. És ez az én nagy bajom.

– Tudod mit? A sarkon van egy park. Odasétálunk együtt. Ott te deszkázol pár kört, én meg körülnézek, találok-e valami érdekes élőlényt. Egy kicsit elidőzünk, aztán irány együtt haza!

Maci nagy kezével Marvin hátára csap.

– Marslakócskám, te nem is vagy annyira hülye! De most aztán futás a parkig! És Marvin, állj meg a kereszteződésnél!

2. osztály, 2. óra, óra végén

– Szia Anya! Kornél is eljött velem, ugye nem baj?

– Dehogyan, gyertek csak be.

A mindig magabiztos Kornél kicsit megszeppenve lép az előszobába.

– Csókolom.

– Pakoljatok le, én meg készítek valami harapnivalót.

Marvin a szobájához vezeti a barátját. Az ajtón egy tábla lóg, rajta egy csokipapírból kivágott Mars felirat. Marvin kinyitja az ajtót, és előre engedti Kornélt.

Kornél nagy csattanással veri be a fejét az ajtófélfába, ugyanis az ajtó mögött egy másik, alacsonyabb ajtó is nyílik, mintha egy repülő kabinjának ajtaja lenne. Marvin csak most kapcsol:

– Upsz, bocsi. Szólnom kellett volna. Nagyon fáj?

Kornél nem felel, mert ahogy belép, először szóhoz sem jut az ámulattól, aztán csodálkozva megkocogtatja a falakat.

– Nahát! Ez fémből van! És szabályos félgömb alakú!

– Pont olyan, mint az úrállomás, ahol kiskoromban laktam.

Kornél a kör alakú ablakhoz siet. Görbe üvege erősen torzít, de látni mögötte a szoba eredeti, négyzetes falait, és a kertre néző ablakokat.

– És hol az ágyad?

Marvin végigsimítja a kezét az íves falon. A keze nyomán egy érintőképernyő és piktogramok villannak fel. Marvin hozzáér az egyikhez. A falon rés nyílik, és egy ovális fiók nyúlik ki belőle. A fiókban puha, csillagmintás ágynemű. Kornél szeme tovább kerekedik.

– Ez az ágyad?! Anyám, ez nagyon állat!

– Akkor ezt nézd!

Marvin újabb piktogramhoz érinti az ujját. Eltűnik az ágy, de most a padló hatszög alakú mintái kezdenek el emelkedni. A három torony polcokat rejt. Kornél alig mer hozzáérni, de Marvin lendületesen megforgatja az egyiket.

– A legjobbat még nem is mutattam!

Marvin a képernyőn matat, aztán egyszer csak Kornél úgy érzi, mintha kirántanák a lába alól a talajt, és elvágódik. Marvin egyenesen áll, mintha semmi sem történt volna, és nevet, Kornél pedig kétségbeesetten kiabál:

– Miért érzem úgy, hogy könnyű lettem? Anyuuuuuu, kérek egy pizzát, mert elfogy a testem!

– Semmi baj, csak bekapcsoltam a marsi gravitációt. Hozzászoktam kiskoromban, hogy a Marson kisebb a bolygó vonzása. A Földön élni elég megterhelő a csontjaimnak meg az izmaimnak, ezért alakították ki nekem ezt a szobát.

Kornél lassan feláll és megpróbál körbesétálni, de a tagjai olyan összevissza mozognak, mintha táncolna. Aztán meglát egy üveggömböt, benne száraz gallyakkal és falevelekkel.

– Az agyam eldobom tőled! Ebben a szobában minden olyan, mintha tényleg a Marson lennénk, te meg száraz ágakat gyűjtesz?

Kornél benyúl az üvegbe, hogy megpiszkálja az ágat, de aztán hirtelen felkiált, mert az egyik levél megmozdul, és az ujjá felé kap.

– Szent Medve! Rám támadt egy falevél! Mi ez, marsi vérlapu?

Marvin úgy nevet, hogy szinte felrepül a mennyezetre.

– Milyen földlakó vagy te, hogy még a bolygód élőlényeit sem ismered fel? Ez egy levélsáska, teljesen földi. De most már ülj le gyorsan, kikapcsolom a gravitáció módosítást, mert Anya be akar jönni. Szerintem hallotta a kiáltásod, és meghozta a kaját. Űrdisznó szendvicset marsi véruborkával. Vigyázz, mert csíp, mint a galaktikus vérbögöly!

3. osztály 1. óra

Szandi néni, az osztályfőnök egy dobozt tesz az asztal közepére. A harmadik osztály diákjai körbeállják, és gyanakodva nézik a tartalmát: spárga, csipesz, selyempapír, ragasztószalag, kis zacskóban liszt, befőtt gumi, rajzszen, nejlontasak, kiskanál, kés. Mielőtt Szandi néni megszólalna, szokás szerint Gergő mondja ki, amire mindenki gondol:

– Szandi néni, ennek semmi értelme. Ezzel a sok vacakkal nem lehet mérni, legfeljebb barkácsolni. Vagy főzni. Spárgakrémelevest.

Mindenki nevet, Szandi néni is mosolyogva válaszol:

– Akkor legyen Gergőé a spárga. A többiek páronként választhatnak maguknak a dobozból bármit. A feladat pedig, hogy ezeknek az eszközöknek a segítségével meg kell állapítanotok, mennyire szennyezett a környezet az iskola körül. Ha igazán ügyesek vagytok, azt is megmondjátok, honnan származik a szennyezés.

Gergő persze megint közbeszól:

– De hát a spárgával legfeljebb hosszúságot lehet mérni!

A többiek is tiltakozni kezdenek, csak Marvin súgja Maci fülébe:

– Kaparintsd meg a ragasztószalagot!

Amikor szétosztják az eszközöket, az osztály szétszéled. Ki az udvaron, ki az osztályteremben próbálja teljesíteni a feladatot. Marvin és Maci azonban az alagsorba mennek, Gyuri bácsihoz, a karbantartóhoz. Maci hevesen magyaráz, Gyuri bácsi azonban a fejét csóválja:

– Kizárt, hogy felvigyelek benneteket a tetőre. Teljesen szabálytalan.

– No de Gyuri bácsi, hol a csudában tudnánk máshol megfigyelni, mennyi por rakódik le a sulikörül, mint a tetőn? Hiszen ott nem járkál, és nem takarít senki.

Marvin is támogatja a barátját:

– Gyuri bácsi mindig olyan szépen felsőpri az udvart, hogy nem találunk port.

Gyuri bácsi elgondolkodva bámulja Marvint.

– Te vagy a marsi gyerek, igaz?

Marvin szélesen mosolyog, Gyuri bácsi pedig egy kis habozást követően beleegyezik, és kinyitja a tetőre vezető lépcsőház ajtaját.

– De ha az igazgatónő megtudja, felsöpörtetem veletek a tetőt! Akkor aztán ott sem lesz por!

A két fiú kuncogva néz össze, aztán követik a karbantartót a tetőre.

A tetőn vastag rétegben áll a por. Marvin letép egy darabot az átlátszó ragasztószalagból, és rányomja a koszra. Aztán a szalagot Kornél kezébe adja, és a zsebéből elővesz egy lapos szerkezetet. Úgy néz ki, mint egy mobiltelefon, de lehajtható kezelőfelülete és fényforrása van. Marvin bekapcsolja.

– Maci, próbáld meg egyenesen tartani a szalagot. Egy kicsit arrébb, mert látszik alatta a piros kabátod. Így jó.

Éles fény villan, a készülék surrogó hangot ad, aztán kattán, és a kijelzőn megjelenik a ragasztószalag képe. Marvin belenagyít.

– Ez egy zseb-elektronmikroszkóp, háromezerszeres nagyítást tud. A Marson is ilyen használnak a kőzetek gyors beazonosítására. Az apukámtól kaptam kölcsön.

Marvin állítgatja a képet, a porszemek pedig növekedni kezdenek a kijelzőn: már mákszemnyiek, aztán borsónyiak, majd betöltik a képernyőt. A kép mellett felirat és kémiai képletek villannak. Marvin magyaráz:

– Ez a fekete korom. Ez itt egy homokszem, akár a Szaharából is idevándorolhatott. Ez a tüskés meg pollen, emiatt tüsszög szegény Borcsi állandóan. Ez valami műanyag szemcse lehet, sajnos tele van vele minden. Nahát, ezt nézd!

A képernyőn lévő porszem felnagyítva úgy néz ki, mint egy parányi, fekete, üvegből készült rózsza, arany szemmel a közepén.

Maci felkiált:

– De szép, ez micsoda?

– Egy mikrometeorit, vagy kozmikus porszem. Rengeteg érkezik a Föld légkörébe, csak nem olyan egyszerű őket megtalálni.

Kornél képe megnyúlik, aztán felkiált:

– Yesssss! Marslakócskám, ennyire menők is csak mi lehetünk! Meteoritot találunk a tetőn!

Gyuri bácsi az állát simogatja, és nem tudja levenni a szemét Marvinról:

– Hát, meteorit ide vagy oda, azért az igazi csodabogár mégiscsak te vagy, fiam.

3. osztály 2. óra

A parkban, a fák lombjában halkan susognak a levelek, a fák alatt Maci légdeszkája surrog. A deszka sodrásában hullámoznak a borzas fejű pitypangok. Marvin egy padon ül, és hol a barátját bámulja, hol a karján fel-alá masírozó krumplibogarat. Észre sem veszi, amikor Gyuri bácsi, a karbantartó leül mellé. Egy ideig szótlanul, a szakállát simogatva nézelődik Marvin mellett, aztán a fiú felé nyújt egy doboz rágógumit. Marvin felugrik a meglepetéstől, a krumplibogár szárnyat bont és elrepül.

– Jól van no, nem kell úgy megijedni.

– Csó... csókolom, Gyuri bácsi. Bocsánat, csak egy kicsit elgondolkodtam.

– Olyat én is szoktam néha. Észre sem veszem, hogy már lefőtt a kávé, aztán szanaszét fröcsög az egész, és vakarhatom a tűzhelyet egész nap. No, vegyél a rágóból, azt mondják, a kérődzés segíti a gondolkodást.

– Köszönöm, Gyuri bácsi. Hazafelé tetszik menni?

– Igen, itt lakom a sarkon, csak szeretek báméskodni egy kicsit.

– Én meg Kornélt várom.

– Te miért nem deszkázol? A Marson nem szokás?

– Hát a Marson ez a deszka egyáltalán nem működne.

– Mi a csuda... Hát akkor ott mi a szokás?

– Amikor még ott laktunk, a születésnapomra kaptam egy kis rovert, azzal furikáztam a dűnéken. Óriásiakat lehet ugratni vele, éppen a gyenge gravitáció miatt, és hatalmas port kavarnak a kerekek. Onnan lehetett tudni, hol vagyok éppen, hogy hol van a porfelhő.

– Hát por az itt is van elég.

– Kivéve, ha Gyuri bácsi felsöpör.

– No igen. Fel kéne söpörni a Marson is.

Marvin felnevet, aztán elhallgat, és csámcsogja a rágót. Visszaemlékszik arra az időre, amikor még a vörös bolygón lakott a szüleivel. A gondolkodásból Gyuri bácsi zökkenti ki:

– Aztán hiányzik neked a Mars? Vagy jobb itt a Földön?

– Elég nehéz összehasonlítani a kettőt. A Marson például nem lehet csak úgy lélegezni, hogy nyamm, beleharapok a levegőbe és kész. Nincs ennyi szín, például kék meg zöld egyáltalán nincs, csak piros, sárga, szürke, barna meg fekete. Aztán ott van az a rengeteg szélvihar. Ha jeleznek a műszerek, hogy vihar jön, akkor az egész kolónia behúzódik a felszín alatti termekbe, mert ott legalább nem hallatszik az örült tombolás, amit a szél művel.

– Te Marvin, ez nem hangzik valami jól. Mi a csudának vágysz akkor vissza?

– Azért van ott jó is. Például a gravitáció, amiről az előbb beszéltem. Valahogy könnyebbnek érzem magam. Meg az emberek is hiányoznak. A Marson szinte csak tudósok élnek, és az ember akkor is tanul tőlük valamit, ha éppen viccet mesélnek.

– No de most már csak hiányozna a Föld, ha nem élnél itt!

– Az állatok... Legjobban az állatok.

– És az iskola?

– De Gyuri bácsi, iskola a Marson is van! Sőt, még az úrhajón is! Ott jártam elsőbe!

– No ne mondd! De az a marsi iskola biztosan nem olyan jó, mint a mi iskolánk!

Marvin fúj egy nagy gömböt a rágógumiból, és megvárja, amíg kipukkad. Lenyalogatja a szája széléről a ragacsot, rág még egyet-kettőt, és csak aztán válaszol Gyuri bácsinak:

– Tetszik tudni, Gyuri bácsi, a Föld meg a Mars sok mindenben különbözik. De az iskola... Az iskola mindenhol pont ugyanolyan! Tessék csak megkérdezni egy gyereket, aki a Jupiterről jött, tuti, hogy ő is pontosan ugyanezt fogja mondani!

4. osztály 1. óra

A negyedik osztályból mindenki a park közepén álló pavilonnál gyülekezik. A pavilonban Borcsi áll, a szeme sírástól vörös. A nagy szomorúságtól nem tud megszólalni, ezért a barátnöje, Lili beszél helyette:

– Figyuzzatok, Borcsi kutyája egy órája szökött meg otthonról. Ha valaki esetleg még nem tudná, Hópihének hívják, és így néz ki!

Lili felmutat egy fényképet. Gergő felnevet:

– Amilyen dagadt, inkább hógolyó!

– Nem muszáj ám segíteni, elmehetsz haza!

– Csak vicceltem, Lilike, ne húzd fel magad.

– Mindenki vegye komolyan, jó? Hópihe még nem juthatott messzire! Alkossatok csapatokat! Fénymásoltunk Borcsival térképet, bejelöltük azt a területet, amit egy-egy csapatnak be kéne járni. Ha megtaláltátok a kutyát, hívjátok ezt a számot itt, a lap alján. Minden csapatnál van mobil?

– Marvinnál műholdas jeladó is van!

– Mondtam már, Gergő, hogy dugulj el!

– Jól van na, csak megpróbálom felvidítani Borcsit. Amúgy meg szövegelés helyett inkább induljunk!

A csapatok szétszélednek Borcsi és Lili térképei alapján, és hamarosan az egész környéken „hópihe” kiáltásokat hallani. Marvin, Maci és Gergő arrafelé keresgélnek, amerre mindhárman laknak. Minden kukába benéznek, minden járókelőnek megmutatják a kutya fotóját, hátha látta valaki. Gergő újra megnézi a képet, és a fejét csóválja:

– Én tutira harci kutyát tartanék. Ha elszökne, csak a sikításokat kellene követnem, meg a fára felmenekült embereket. De Muttiék szerint egy kiberlégy is éhen döglene, ha rám lenne bízva. Nektek van kutyátok?

Maci a fejét csóválja:

– Ááá, a szüleim nem engedik, pedig régebben folyton nyúztam őket. Egyszer rávettem a húgom, Szonját, hogy játsszuk el, hogy ő a kutyám. Minden nap elvittem sétálni, meg adtam neki kaját, hogy bebizonyítsam, tudnék vigyázni egy igazi kutyára. Minden rendben ment, aztán ráparancsoltam Szonjára, hogy hozza vissza a labdát, és nevelési célzattal rácsaptam a fenekére. Erre besértődött és megharapott.

Gergő felnevet, aztán Marvin felé fordul, de a fiú lemaradt

– Nézd már, Maci, ez a dinnye eltűnt a bozótban. Mi van, Marsi, találtál egy repülő csészealjat?

Az út mellett építési terület kerítése húzódik, a tövében emberrnyi magasra nőtt a gaz. Ebben tűnik el Marvin, és annyira koncentrálni kezd, hogy meg se hallja Gergő kiáltását:

– Hé, Marvin, gyere már, ne vacakolj! Mindjárt sötétedik! Hééééé, elvisznek az ufók!

– Hagyd, Gergő, ne piszkáld! Biztos meglátott egy bogarat. Neki minden bogár édi bédi háziállat. Inkább menjünk be ebbe a boltba, hátha az eladók láttak valamit, aztán utána összeszedjük.

Amíg Gergő és Kornél a boltban érdeklődnek, Marvin csendesen beszélni kezd:

– Hihetetlen, hogy ezen a bolygón egy ilyen picike helyen is mennyire gazdag az élet, igaz? Itt vagyunk a város közepén, de ha bebújsz a bozótba, olyan, mintha a dzsungelben lennél. Milyen furcsa kis földlakó vagy te! Ne félj, én még a krumplibogarakat sem bánom, pedig Gyuri bácsi szerint szörnyen kártékonyak. Gyuri bácsi a karbantartó az iskolában, de neked persze fogalmad sincs, mi az a karbantartó. De elmesélem neked. Ez lesz az esti mese a dzsungelben.

Marvin leguggol, és egészen addig ott duruzsol, amíg Kornél és Gergő ki nem jön a boltból. Kornél lemondóan sóhajt:

– Hát ez sem jött össze. Lassan ideje hazaindulnunk, mert besötétedik. Szegény Borcsi... Szedjük össze Marvint, nehogy elkószáljon ő is, mint a kutya.

Mindketten a bozót felé néznek. Gergő harsányan felnevet, aztán a telefonjáért nyúl. Borcsiékat hívja:

– Halló Houston, van egy kis problémánk. A Marson leesett a hó, Marvint épp most találta el egy hógolyó.

Most már Kornél is nevet. A bozótban felegyenesedik Marvin, kezében pedig az elkóborolt földlakót, Hópihét tartja, aki lelkesen bámulja a marslakót, aki esti mesét mondott neki.

4. osztály 2. óra (blokkzáró epizód)

A kirándulás utolsó programján már az egész osztály fáradt. Hiába beszél lelkesen minden fűszálról Csabi, a Nemzeti Park fiatal munkatársa, senki sem figyel. Még a természet legnagyobb rajongója, Marvin is lemarad, és elcsigázottan Macira támaszkodik. Egyedül Gergő nem fáradt, letér az útról, előveszi a hátizsákjából a labdát és dekázni kezd. Csabi odaugrik, és elkapja a labdát.

– Ez a gyepek, ahol állunk, védett, mert számtalan ritka növénynek és állatnak ad otthont. A labdával megrongárod az élővilágot. Maradjatok mindig az ösvényen!

Közben Lili Borcsi fülébe súgja:

– Tök helyes a srác, nem?

Borcsi tüsszent, megtörli az orrát, és csak utána válaszol:

– Deked tényleg tetszik?

– Aha. És már egy ideje valami jó kérdésen töröm a fejem, hogy felhívjam magamra a figyelmét.

– Dényleg helyes, de szörnyű ez az egész hely. Sokkal jobban detszett a Digibáb kiállítás, ott legalább dem jött elő az allergiám.

– Attól még a srác lehet helyes. Egyébként meg ki az a dilis, akinek nem tetszik jobban a Digibáb? Egy digitális délibáb generátor, a 3D-s Mars felszín és a roverezés a futóhomokon milliószer jobb, mint ez a gaztenger!

– Marvin! Haaaapci!

– Lehet, hogy neki tetszik a fű, de azért eléggé elemében volt a Digibábban, sokkal többet tudott a marsi dolgokról, mint a vezetők.

Borcsi most már kiabál:

– Dem, Lili, dem úgy értem! Hadem hogy Marvin eltűnt!

A kiállításra azonnal a lányok felé fordul Csabi és Szandi néni. Lili elmosolyodik:

– Pontosan ilyen figyelemfelkeltő akcióra gondoltam!

Közben kiderül, hogy nem csak Marvin nincs sehol, hanem Macinak is nyoma veszett. Csabi arcán ijedtség tükröződik, Szandi néni pedig faggatni kezdi az osztályt:

– Na jó, ki látta őket utoljára?

A gyerekek egyszerre kezdenek el beszélni:

– A buszról biztosan leszálltak!

– Én még akkor is láttam őket, amikor átkeltünk a patakon. Marvin meg akarta figyelni a szalamandrákat.

– Gőték, nem szalamandrák!

Szandi néni megpróbálja kihámozni a lényegét a nagy kiabálásból:

– És azóta látta őket valaki? Vagy ott hagytuk el őket?

Gergő kiabál be:

– Biztosan itt voltak még, amikor dekáztam, épeszű ember nem hagyná ki!

Lili ráripackodik:

– Nem lehet igaz, Gergő, hogy te még most is csak magadra tudsz gondolni!

– Haaaapci. Pont így tűnt el a kiskutyám. Az egyik pillanatban még megvolt, a másikban meg már hiába szólóngattuk, nem találtuk sehol. Akkor éppen Marvin...

Gergő a fejéhez csap:

– Génius vagy, Borcsi, egy tüsszögő génius! Tudom már, hol vannak!

Azzal Gergő elrohan, a többiek meg utána. Csak Csabi fogja a fejét a védett gyepek miatt, de azért fut ő is velük. Nem túl messze egy borókaliget nő, körülötte térdig ér a fű. Gergő elkiáltja magát:

– Marvin mindig valami bozótosban tűnik el! Fiúk, gyertek elő!

A hívásra feláll a fűből Maci. Most már látják Marvint is, aki hanyatt fekszik a földön, és az eget bámulja. Maci magyarázkodni kezd:

– Ne tessék haragudni, Szandi néni, de Marvinnak már sok volt az egész napos földi gravitáció, muszáj volt lefeküdni egy kicsit, én meg elkísértem.

Csabi, aki nem tudja, hogy Marvin tényleg a Marsról jött, gúnyosan megjegyzi:

– Földi gravitáció? Tanárnő, ezeknek a gyerekeknek az agyára ment a Digibáb.
Ekkor már Marvin is feláll, de még mindig az eget nézi. Ábrándos hangon szólal meg:
– Amikor először láttam meg a Földet, pont olyan volt, mint az a madár ott.
Mindenki felnéz. A távolban egy madár kering, széles szárnya, hasa alja kék, mint a délutáni ég. Maci felmutatja az okostelefonját:
– Szalakóta. Megnéztem a madárhatározót.
– A Föld is ilyen hihetetlenül kék pötty a világűrben. Pici, és szinte furcsa, hogy ott van. Az ember nem lehet biztos benne, hogy ha becsukja a szemét, és kinyitja újra, még mindig látni fogja.
Marvin hangja még hosszan zeng a mező fölött, mert senkinek sincs kedve megszólalni, inkább a szép röptű szalakótát nézik percekig. Aztán elszáll a madár, vele együtt az eltűnt gyerekek miatti izgalom, csak Marvin gondolata marad velük. Az osztály lassú léptekkel indul vissza a kiránduló buszhoz, és közben halkán beszélgetnek a Marsról, a Földről, és mindkét bolygó furcsa és csodálatos lakóiról.

